

Sygn. akt **II K 1108/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Baszczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Pecold

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ostrowie W.. M. M. (1)

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2016r.

sprawy przeciwko:

A. L., synowi K. i J. z domu B., ur. (...) w O.

oskarżonemu o to, że:

W dniu 13 lipca 2015r. w O. woj. (...) na drodze publicznej ul. (...) i ul. (...) kierował samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości tj. I badanie - o, 80mg/l; II badanie – o,80 mg/l, III badanie – o, 78 mg/l, IV badanie – o, 77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

1. Na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu

A. L. o zarzucany mu czyn umarza warunkowo na okres 1 /jednego/ roku próby.

2. Na zasadzie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 /jednego/ roku, na poczet którego z mocy art. 63 § 4 kk zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lipca 2015r.

3. Na zasadzie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U z 1983r. Nr 149, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków 170,00 /sto siedemdziesiąt/ złotych oraz tytułem opłaty 60,00 /sześćdziesiąt/ złotych.

/-/ W. B.

Sygn. akt II K 1108/15

UZASADNIENIE

W dniu 12 lipca 2015r. oskarżony A. L. do późnych godzin wieczornych spożywał alkohol. Następnego dnia tj. 13 lipca 2015r. w godzinach porannych spożył dwa piwa. Krótko przed godz. 22:00 13 lipca 2015r., stojący przed posesją oskarżonego przy ul. (...) w O. W.. mężczyźni wrzucili na teren tej posesji co najmniej dwie petardy, które eksplodowały. W tym czasie na posesji między budynkiem a ulicą przebywała wraz z psem córka oskarżonego. Oskarżony był w mieszkaniu, a w korytarzu w otwartych drzwiach stała żona oskarżonego M., rozmawiając z koleżanką B. K.. Wybuch petard przestraszył córkę oskarżonego i pozostałe osoby przebywające na posesji oraz przestraszył i zdezorientował psa. Zaraz po wybuchu w kierunku ulicy wybiegli oskarżony, jego żona i B. K.. Stwierdzili oni, że petardę wrzucił ktoś z grupy trzech chłopaków na rowerach, bo tylko oni byli obecni w tym czasie na ulicy. Poza tym

chłopacy ci zaczęli po wybuchu uciekać. Oskarżony postanowił dokonać ich zatrzymania i dlatego usiadł za kierownicę swojego samochodu P. (...) i z siedzącą na miejscu pasażera B. K. ruszył w kierunku, w którym oddalili się chłopacy na rowerach. Udało się oskarżonemu zatrzymać jednego z tych mężczyzn na skrzyżowaniu ul. (...). N.. Zatrzymanym był M. P.. Oskarżony zadzwonił zaraz na policję z prośbą o interwencję a M. P. wykonał telefon do kolegi, który po chwili przybył na miejsce zdarzenia i jak się okazało nazywał się D. H. (1). Przybyli na miejsce zdarzenia policjanci, w związku z niewłaściwym zachowywaniem się D. H. (1), nałożyli na niego mandat karny. Dalej, w trakcie wyjaśnienia sprawy policjanci wyczuli od oskarżonego woń alkoholu. Po zbadaniu go okazało się, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości, wynoszącym: I badanie 0,80 mg/l, II badanie – 0,80 mg/l, III badanie 0,78 mg/l, IV badanie – 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadków M. L. (k.69), B. K. (k. 68-69), wyjaśnienia oskarżonego (k. 67 i 69) i częściowo świadków M. P. (k.68 i 18-12 zbioru C) oraz D. H. (1) (k. 67 i 15-16 zbioru C).

Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał jego okoliczności tak jak ustalił to wyżej Sąd.

Wyjaśnienia oskarżonego nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości co do swojej wiarygodności tak że w kontekście pozostałych dowodów osobowych jak i dokumentarnych ujawnionych przez Sąd. Zwłaszcza, wątpliwości nie może budzić to, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości i po zatrzymaniu sprawców sam wezwał na interwencję policję. Zdaniem Sądu, za niewątpliwy fakt uznać też należy, że jedynym powodem i celem podjęcia się przez oskarżonego prowadzenia samochodu w godzinach wieczornych było zatrzymanie sprawców wrzucenia petard na jego posesję. Zdaniem Sądu, oskarżony mógł mieć całkowicie uzasadnione przekonanie, że te osoby za którymi podjął pościg i , z których jedną zatrzymał, to właśnie sprawcy wrzucenia petard.

W oparciu o powyższe nie sposób nie stwierdzić, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Prowadził na drodze publicznej pojazd w stanie nietrzeźwości. Również nie sposób nie stwierdzić w sprawie, że wrzucenie na cudzą posesję, eksplodujących tam petard stanowi wykroczenie co najmniej z dwóch przepisów kodeksu wykroczeń, tj. art. 51 kw czy 82 § 1 kw.

Zważyć należy, że zgodnie z art. 45 § 2 kw, każdy ma prawo ująć sprawcę wykroczenia na gorącym uczynku jego popełnienia lub w pościgu podjętym bezpośrednio po popełnieniu wykroczenia, jeżeli zachodzi obawa ukrycia się sprawcy lub nie można ustalić jego tożsamości. Osobę ujętą w okolicznościach wyżej opisanych należy niezwłocznie przekazać policji. Z mocy cytowanego przepisu w sprawach wykroczenia ma zastosowanie przepis o tzw. obywatelskim zatrzymaniu, tj. przepis art. 243 kpk.

Zdaniem Sądu, działanie oskarżonego niewątpliwie wszystkie warunki tej ostatniej normy prawnej realizowało. Doszło do popełnienia na jego szkodę wykroczenia lub wykroczeń, a oskarżony podjął pościg za osobami, które w sposób całkowicie usprawiedliwiony mógł traktować jako sprawców - bezpośrednio po popełnieniu wykroczenia. Tak więc, oskarżony niewątpliwie działał zdaniem Sądu w okolicznościach wysoce go usprawiedliwiających (prawne, wysoce społecznie akceptowane zatrzymanie sprawców wykroczeń i przekazanie ich policji) i tym samym uzasadniających stwierdzenie niedużego stopień jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Okoliczności tej absolutnie w sprawie pomijać nie można, a wręcz przeciwnie, należy ją traktować jako istotnie łagodzącą. Oskarżony, będąc świadom spożywania alkoholu nie czuł się pod jego działaniem ani zachowaniem swoim nie wykazywał objawów nietrzeźwości. Tak zeznali świadkowie, w tym świadek D. H. na k. 67. Zdaniem Sądu gdyby było inaczej, to oskarżony z pewnością sam nie wzywałby na miejsce zatrzymania sprawców policji lub oddaliłby się po takim wezwaniu, lub pozostając na miejscu zdarzenia, nie wskazywałby na siebie jako osobę prowadzącą samochód (np. mógł wskazać, że prowadziła go koleżanka).

Reasumując powyższe i mając na uwadze, że czyn, którego znamiona zrealizował oskarżony zagrożony jest karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, i że oskarżony nie był dotąd karany oraz działał w szczególnych okolicznościach zasługujących na uwzględnienie – Sąd postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o ten czyn na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk, umorzył warunkowo na okres 1 roku próby. Na zasadzie art. 67 § 3 kk

Sąd orzekł wobec oskarżonego przewidziany w art. 39 pkt. 3 kk zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zaliczając jego poczet tego okres zatrzymania mu prawa jazdy od 13.07.2015r. (art. 63 § 4 kk). Dokonując rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego w taki sposób, Sąd odstąpił od fakultatywnego orzekania wobec niego świadczenia pieniężnego przewidzianego w art. 39 pkt. 7 kk, a więc obejmującego swoim zakresem też cały art. 43a kk. O wskazanej fakultatywności i zarazem niezwiązaniu Sądu dolną, ustawową granicą wysokości świadczenia przewidzianego w § 2 ostatniego ze wskazanych przepisów rozstrzyga zarówno wykładnia językowa art. 67 § 3 kk jak i wykładnia systemowa przepisów kodeksu karnego, w świetle której nie może budzić wątpliwości to, że wyrok umarzający warunkowo postępowanie nie jest wyrokiem skazującym (art. 43a § 2 kk in principio). We wskazanym zakresie Sąd odwołuje się do stanowiska prezentowanego, inter alia w: Nowelizacja prawa karnego 2015r. Komentarz pod red. W. W. s. 435, K. 2015. Zdaniem Sądu, wydany w sprawie wyrok jest wyrokiem sprawiedliwym i właściwie uwzględniającym wszystkie okoliczności sprawy. Jakikolwiek inne - surowsze potraktowanie oskarżonego - stanowiłoby w ocenie Sądu dla niego i jego najbliższych rażąco, niewspółmierną i majątkowo rujną dolegliwość, nie mówiąc już o niebezpieczeństwie negatywnego, a wręcz ośmieszającego je odbioru w mediach i opinii społecznej. Zarazem, Sąd jest przekonany, że wydany wyrok spowoduje, iż oskarżony będzie już w pełni przestrzegał porządku prawnego w przyszłości i z prawdopodobieństwem bliskim pewności nie popełni już jakiegokolwiek przestępstwa.

O kosztach procesu, na które składają się wydatki Skarbu Państwa w kwocie 170,00 złotych oraz opłata w kwocie 60,00, Sąd orzekł w oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

SSR W. B.